

[แบบฟอร์มนักเรียนทั่วไป]

แบบฟอร์มนักเรียนทั่วไป					
	名前 ชื่อ (คันจิ)	如月 千影			
	名前 ชื่อ (โรมาจิ)	Kisaragi Chikage			
	名前 ชื่อ (ไทย)	คิซารางิ จิคาเงะ			
	ข้อมูลทั่วไป				
	誕生日 วันเกิด	31/08/2008	年 อายุ	17	
	国籍 สัญชาติ	ญี่ปุ่น	民族性 เชื้อชาติ	ญี่ปุ่น	
	身長 / 重さ ส่วนสูง / น้ำหนัก	192 / 84	性別 เพศโดยกำเนิด	ชาย	
'หน้าผมดูเหมือนล้อเล่นหรือครับ'					
ข้อมูลทางการแพทย์					
หมู่เลือด	B	สีตา	#d0ad27	สีผม	#15573e
โรคประจำตัว	-	ประวัติการรักษา	กระดูกมือแตก, กระดูกซี่โครงซ้าย ปัจจุบันรักษาหายแล้ว	ประวัติการแพ้	-
ข้อมูลทางการศึกษา					
ชั้นปี-ห้องเรียน	3-A	รหัสนักเรียน	รอประกาศ	ชมรม	โฮสต์คลับ, วรรณกรรม
หอพัก	Obsidian	เลขห้อง		룸เมท	รอประกาศ
บัตรนักเรียน					

ประวัติตัวละคร

• ครอบครัว

- จิคาเงะเติบโตมาโดยรู้จักคุณพ่อและคุณแม่ผ่านชื่อและรูปถ่ายเท่านั้น เขาถูกเลี้ยงโดยคุณย่าเพียงคนเดียวมาตั้งแต่เกิด เนื่องจากคุณพ่อและคุณแม่ต่างก็ไม่พร้อมรับผิดชอบต่อการตั้งครรภ์นี้ เดิมอาศัยอยู่ใกล้กับเมืองที่ติดกับสี่กั๊กมิเนะ ก่อนที่จะย้ายเข้ามาในโรงเรียนมัธยมปลายฮักกินโคคุโย จิคาเงะเติบโตมาอย่างยากจน จนทำให้เขาต้องเลือกเดินเส้นทางที่ผิด จนเมื่อช่วงใกล้จบมัธยมต้น เขาได้เจอกับ โคซึกะ ชู ลูกชายของผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมปลายฮักกินโคคุโย ในการเขาเรียนที่แห่งนี้ เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่

• เหตุผลที่เข้าเรียน

- จิคาเงะเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายฮักกินโคคุโยตามคำชวนของชู ด้วยคำที่อีกฝ่ายบอกเอาไว้ว่าจะจ่ายทั้งค่าเทอม ค่าหอ ค่ากินอยู่ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมถึงการดูแลคุณย่าและบ้านของเขา แลกกับข้อแลกเปลี่ยนบางอย่าง แม้เดิมทีชูจะบอกให้จิคาเงะเข้าเรียนได้เลย แต่เขาก็ยังอยากพิสูจน์คุณค่าของตัวเองในการสอบเข้าที่นี้อยู่ดี และดูเหมือนว่าคนหัวดีโดยกำเนิดแบบเขา จะไม่ได้คิดว่าการสอบเข้าที่แห่งนี้มันยากเกินความสามารถอะไรขนาดนั้น อีกซ้ำยังทำให้ให้คุณย่ารู้สึกภูมิใจในตัวเขาอีกต่างหาก

• ความเป็นอยู่ปัจจุบัน

- ที่พักอาศัยหลักของจิคาเงะในปัจจุบันคือในโรงเรียนและอพาร์ทเมนต์ภายในเมืองสี่กั๊กมิเนะในช่วงปิดเทอม ดำรงตำแหน่งเป็นรองประธานนักเรียนประจำปีการศึกษาภายในโรงเรียนมัธยมปลายฮักกินโคคุโย ด้วยคำร้องขอของโคซึกะ ชู และเป็นผู้จัดตั้งชมรมโฮสต์คลับภายในโรงเรียน ไม่ใช่เพียงเพื่อสร้างความผ่อนคลายให้กับนักเรียนภายในโรงเรียน แต่ซ้ายังเป็นการสร้างรายได้ให้กับเหล่านักเรียนที่จะกลายเป็นผู้บริการผู้ที่เข้ามาใช้งานในชมรมอีกต่างหาก

อุปนิสัย

- ซี้กวน ชอบกวนคนอื่น ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม
- ดูทั้งหน้าตาและนิสัย รวมถึงคำพูด
- ในบางครั้งก็ปากไว คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น ในบางครั้งก็เกือบจะห้ามเสียงในหัวของตนเองไม่ทัน
- หน้าเงิน อะไรที่ได้เงินจิคาเงะก็พร้อมจะทำทั้งนั้น
- มนุษย์แม่ เพราะโตมากับคุณย่า ก็เลยมีนิสัยแกล้ง ๆ บางอย่างอยู่ล่ะนะ
- ซึ่บ่น

สิ่งที่ชอบ

- อาหารกึ่งสำเร็จรูป
- เงิน
- ของเย็น
- ของแพง
- น้ำสะอาด
- การได้วางอำนาจเหนือกว่า
- สีขาวดำ

สิ่งที่ไม่ชอบ

- ของร้อน
- ความจน
- คนอวดดี
- น้ำรั่ว
- ของหวาน ๆ

ข้อมูลเพิ่มเติม

- จิคาเงะเติบโตมาโดยไม่มีพ่อแม่ (มีก็เหมือนไม่มี) มีเพียงคุณย่าที่เลี้ยงดูมา นั่นทำให้ช่วงมัธยมต้น จิคาเงะเติบโตมาแบบผิด ๆ
- เพื่อนสนิทที่สุดคือ โคซึกะ ชู ลูกชายเจ้าของโรงเรียน
- หน้ากากจิ้งจอกที่ชูใส่ คือของขวัญจากจิคาเงะ
- จิคาเงะไม่ชอบใส่ถุงมือ และไม่ได้ซีเรียสอะไรกับการที่สีของคนอื่นจะติดตัวเอง หรือสีของตนเองจะไปติดของคนอื่น
- สายตาสั้นเล็กน้อยเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องใส่แว่นก็ได้ แต่อยากใส่เพราะคิดว่าเป็นการเปิดโหมดจริงจังของตนเอง
- ในชมรมโฮสต์คลับ เป็นคนที่เซอร์วิสลูกค้าเก่งมาก
- ในความเป็นจริงแล้วค่อนข้างเป็นคนปากเสีย

- มีไฟสามจุด ใต้ตาขวา 2 ใต้ตาซ้าย 1 (จากมุมจิกาะเง)
- มีรอยสักใต้ร่มผ้าอยู่ 3 จุด (ไม่ให้ดูหรือก)
- มีแผลเป็นตามร่างกายเยอะ ล้วนแล้วแต่ได้มาตอนมัธยมต้น
- ข้อมูลไม่ลับแต่ก็กึ่งลับ แต่รู้ไว้ก็ดี
- CV: [Haruki](#)

ข้อมูลผู้ปกครอง	
ช่องทางติดต่อผู้ปกครอง	DM ตัวละคร
Bluesky	
แนวทางการเล่น	- HL/BL/FZ - แอคทีฟเหมือนผู้เล่นอื่น ๆ สามารถโคและจีบได้ - โรล 50% เวิน 35% วาด 15%
อื่นๆ	- สามารถปลดล็อคสตอรี่อื่น ๆ ได้หลังจากโคกัน

Chikage 14 yo

แสงแดดสีขาวนวลยามเย็น สาดส่องมาบนผิวของศิขารางิ จิคาเงะที่โผล่พ้นแขนเสื้อออกมาจนรู้สึกร้อนอยู่หน่อย ๆ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ดวงตาสีทองของเขาหลุดโฟกัสออกจากกระดาศที่มีรอยยับบางส่วนบนมือ

“โย! ลูกพี่มาดูเจ้าเด็กนี่สิ ทั้งที่เที่ยงเล่นกับพวกเราบ่อยแท้ ๆ แต่ทำไมถึงทำผลการเรียนได้ดีกันล่ะ”

แรงกระโดดกอดคอจากด้านหลัง ทำเอาเด็กหนุ่มในชุดกั๊กคุรันมัธยมต้นที่ไม่เรียบร้อยนัก หันไปมองก่อนจะยิ้มออกมาจาง ๆ อย่างมีความสุข

‘97/100’

คะแนนที่เขียนอยู่บนกระดาศ เป็นที่เด่นชัดว่าเจ้าของคะแนนนี้ เป็นคนที่มีความสามารถเสียเพียงได้

น้องเล็กที่สุดในกลุ่มอย่างจิคาเงะเงยหน้าขึ้นมองกับผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘ลูกพี่’ พร้อมกับแววตาเป็นประกาย และดวงตาสีแดง-น้ำเงินของคนตรงหน้าเองก็มองมาที่เขาอย่างภูมิใจในตัวลูกน้องเช่นกัน

เพิ่งจะอายุ 14 แต่ส่วนสูงก็ปาไป 178 เซนติเมตรแล้ว เผลอ ๆ ยังจะดูสูงกว่าคนที่โตกว่าบางคนเสียอีก เพราะด้วยความสูงระดับนี้ จึงทำให้จิคาเงะถูกชักชวนเข้ามาอยู่ในแก๊งนักเลงมัธยมภายในเมืองเล็ก ๆ ของเขา

และดูเหมือนว่าจะมีเพียงแค่เขาคนเดียวที่ยังเป็นเด็กมัธยมต้นอยู่

ริมฝีปากแห้งแตกและมีคราบเลือดสีเทาเข้มติดอยู่หน่อย ๆ จากปัญหาที่พวกเขาเพิ่งจะไปเผชิญมาเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ขยับอย่างช้า ๆ ตั้งใจจะเอื้อนเอ่ยคำพูดบางอย่าง

“ลูกพี่ครับ คือว่า—”

“ไปเถอะ”

“ข ขอขอบคุณครับ!”

จิคาเงกล่าวขอบคุณเสียงดัง ก่อนจะรีบโค้ง 90 องศาอย่างรวดเร็ว คว่ำกระเป๋าลงและวิ่งออกไปจากพื้นที่รวมตัวตรงนั้นในทันที ได้แต่ปล่อยให้เหล่าพี่ชายมองตามด้วยสายตาติดจะเอ็นดูอย่างปิดไม่มิด

“นี่เรา...ไม่น่าเอาจิคาเงมาเข้าแก๊งหรือเปล่านะ”

ชายตาสองสีเพียงหนึ่งเดียวผู้รับตำแหน่งลูกพี่เอ๋ยามขึ้นมอลอย ๆ กลางอากาศทั้งที่สายตา ยังไม่ได้ละไปจากเด็กชายที่ชักจะตัวเล็กลงไปทุกทีในสายตา

“แต่เจ้าเด็กนั้นก็ต๋อยดีเก่งนะครับ เราพาคนมาไม่ผิดหรอกครับ”

“ไม่หรอก...เจ้านั่นนะ”

“เพราะพยายามจะเป็นพวกเราต่างหากล่ะ”

“เพราะอยากเป็นให้ได้แบบที่พวกเราคาดหวัง ถึงได้เก่งขึ้นมากยิ่งงี้ล่ะ”

.
. .
.

“กลับมาแล้วครับ...”

เสียงที่ติดจะแหบหน่อย ๆ ไม่ได้ฟังดูน่ารักหรือต่ำทุ้มตามประสาของเด็กชายที่เพิ่งจะแตกเนื้อหนุ่มดังขึ้นพร้อมกับประตูบ้านเก่า ๆ ที่ถูกเปิดออกพร้อมกับเสียง ‘เอี้ยด’ ของมัน

จิคาเงกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ตัวบ้าน และยังคงไม่เห็นวีแววของหญิงสูงวัยอีกคนที่อยู่ร่วมชายคาเดียวกับตนเอง

เสียงของน้ำจากก๊อกเก่า ๆ จนมีสนิมเขรอะ หยดลงใส่น้ำที่ขังอยู่ในซามข้าว จิคาเงไม่รอช้าที่จะวางกระเป๋านักเรียนของตนลง พร้อมเดินไปยังซิงค์ล้างจานเก่า ก่อนจะจัดการทำความสะอาด และวางให้เข้าที่

มือที่เต็มไปด้วยรอยขีดและรอยถลอกเลื่อนไปเปิดตู้เก็บของในครัวดู ถุงข้าวสารที่เหลืออยู่ไม่มาก ทำให้จิคาเงะได้แต่ถอนหายใจพลางคิดอยู่คนเดียวว่าจะพอกินไปได้อีกกี่วัน

แล้วอีกกี่วันมนุษย์ผู้ชายคนนั้นถึงจะส่งเงินก้อนใหม่มาให้

ยังไม่ได้ทันที่จะได้รู้สึกโกรธแค้นอะไร เสียงลูกบิดประตูด้านหลังก็ดังขึ้น พร้อมกับร่องเท้าเตะคู่เก่าที่ก้าวลากพื้นมาด้านในตัวห้องเช่าราคาถูกราคาถูกของพวกเขาทั้งคู่

“กลับมาแล้วจ้า...”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ...ย่า”

จิคาเงะไม่รอช้า บนใบหน้ามีรอยยิ้มจาง ๆ อันแสนอบอุ่นของหลานชาย ก่อนจะวิ่งไปรับของในมือของผู้เป็นย่ามาช่วยถือไว้เองในทันที และค่อย ๆ ประคองหญิงสูงวัยที่ขาไม่ค่อยดีให้เดินเข้ามาในตัวบ้านก่อนจะพากันนั่งลงในที่สุด

“ย่าครับ วันนี้ที่โรงเรียนประกาศผลสอบแล้ว”

คำพูดของเขาดูเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และมีประกายอยู่ในดวงตา พร้อม ๆ กับหยิบกระดาษที่ดูเหมือนจะยับกว่าก่อนหน้านี้ออกมาจากกระเป๋านักเรียน และกางมันลงบนพื้นให้ผู้เป็นย่าได้เห็นตัวเลขที่อยู่บนนั้นทันที

“โอ้โฮ—! หลานย่านี่เก่งจริง ๆ “

คุณย่าเอ่ยชมพร้อมรอยยิ้ม แก้มทั้งสองข้างของหญิงแก่ยกขึ้นสูงตามความสุขที่มี จนพาบดบังดวงตาสีน้ำเงินเข้มพาลเกือบดำของเจ้าหล่อน

“เก่งได้พ่อของจิคาเงะเลยนะ”

“...ไม่พูดถึงผู้ชายคนนั้นได้ไหมครับ”

น้ำเสียงของจิคาเงะเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาสีทองสบเข้ากับดวงตาสีน้ำเงินเข้มของผู้เป็นย่า แผงไปด้วยความผิดหวัง เสียใจ และโกรธเกรี้ยว จนกระทั่งผู้เป็นย่าต้องกระแอมไอออกมาเบา ๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ

จิคาเงะ ไม่ชอบพ่อของตัวเอง
และจะไม่มีวันชอบด้วย

และตัวเขาเองก็เกลียดย่ามาก ที่โง่เขลา ไม่กล้าแม้แต่จะรบกวนลูกชายแท้ ๆ ของตนเพราะคิดว่ายังมีอนาคตอันไกลรออยู่
แต่ตัวเขาเองก็รักย่ามากเหลือเกิน เกินกว่าจะใช้คำพูดที่ใจร้ายเพื่อซ้ำเติมหญิงที่เลี้ยงตนเองมาแทนพ่อแม่แท้ ๆ ของตน

“อะ— ถ้าอย่างนั้น เพื่อเป็นการฉลองคนเก่งของย่า งั้นวันนี้เราออกไปกินข้าวข้างนอกกันไหม”

“...มันแพงครับ”

“หน้า ๆ นาน ๆ ที่ทะเลานนะ”

ยิ่งหญิงแก่ตรงหน้าพูดด้วยน้ำเสียงสดใสเพียงไหน จิคาเงะก็ยิ่งปฏิเสธได้ยากเพียงนั้น

ถ้าเขายอมตกลง...ย่าก็คงจะมีความสุขสินะ

“เอาร้านที่ไม่แพงนะครับ”

.
. .
.

ดูเหมือนว่าย่าของเขาจะดีดิ่งไปหน่อย ถึงได้พากันมาอยู่ที่ร้านเนื้อย่างในเมืองเล็ก ๆ นี่ซะได้ จิคาเงะมองทั้งตัวเองและย่าอย่างไม่มั่นใจว่าจะมีเงินมากพอจะกินอาหารในร้านดี ๆ แบบนี้

แต่ยังไม่ทันจะได้ทำอะไร ก็มีคนเดินนำเข้าร้านไปซะแล้ว

พนักงานในร้านต้อนรับเขาทั้งคู่เป็นอย่างดี และพาไปนั่งที่โต๊ะมุมด้านในของตัวร้าน ดูเหมือนว่าจะเป็นร้านเปิดใหม่ได้ไม่นาน ตัวเขาถึงไม่ได้รู้สึกคุ้นเคยกับบรรยากาศสักเท่าไรนัก และลูกค้าเองก็ดูจะยังไม่ค่อยรู้จักร้านแห่งนี้ด้วย

“อ เอาที่หนึ่งจ่ะ”

“ค่า คุณลูกค้า ที่ได้ยวนะคะ”

พนักงานสาวทวนออเดอร์อีกครั้ง ทั้ง ๆ ที่สายตาไม่ได้เงยขึ้นมาจากสมุดจดมามองพวกเขาทั้งคู่เลย

“จ้า ที่ได้ยวนจะ พอดีว่าหลานชายสอบได้คะแนนเยอะ เลยอยากพามากินอะไรดี ๆ หน่อย”

“ย่า...”

“โฮ่ ๆ จะอายุไปทำไมเล่าจิดาเงะ”

โชคดีที่ดูเหมือนว่าพนักงานจะไม่ได้ใส่ใจพวกเขาขนาดนั้น ถึงได้ทำเพียงแค่รับออเดอร์เงียบ ๆ ก่อนจะเดินจากไป เพราะแบบนั้นเอง จิดาเงะถึงได้ถือโอกาสถามคำถามออกไป

“ทำไมสั่งมาที่ได้ยวนละ ย่าไม่กินหรอ”

“อ้อ...ย่า...ย่าไม่หิวนะ”

โกหก

เป็นคำพูดที่ฟังยังงี้ก็รู้ว่ากำลังโกหกอยู่ชัด ๆ

ทำไมเขาจะไม่รู้ ว่าการเข้าร้านเนี่ยอย่างนะ มันใช้เงินมากเพียงใด และราคาสูงมากแค่ไหน ทั้ง ๆ ที่รู้อย่างนั้น แต่ยาก็ยังจะพาเขามา

พวกเขาไม่มีเงิน

...อันที่จริงเขาควรจะตอบปฏิเสธกลับไปด้วยซ้ำ แค่กินข้าวกับน้ำซุปรที่บ้าน แค่นั้นก็พออิ่มแล้ว

ไม่นานหลังจากนั้น เนื้อวัวสีแดงสวยก็ถูกนำมาเสิร์ฟต่อหน้าพวกเขา พร้อมกับข้าวสวยพริหนึ่ง ถ้วย ย่าของเขามองของตรงหน้าด้วยสายตาตื่นเต้น ต่างจากตัวเอง ที่มองไปยังของตรงหน้าด้วย สายตาเหม่อลอย

หุดหู่

หุดหู่กับชีวิตตัวเองจริง ๆ

“มา ๆ เดี่ยวอย่าอย่างให้”

หญิงแก่ว่าเช่นนั้น ก่อนจะค่อย ๆ ย่างเนื้อลงบนตะแกรงให้แก่ผู้เป็นหลานชาย เสียงฉู่ฉ่างขึ้น มาจากการที่น้ำมันเนื้อโดนไฟ ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วร้านพาให้คนได้รับกลิ่นไอนี้้น้ำลายสอด้วยความหิว

แต่ไม่ใช่กับจิดาเงะ

“อะนี่ รีบกินเร็ว เดี่ยวหายร้อน”

เนื้อที่เพิ่งถูกย่างเสร็จอย่างสวยงาม ถูกคีบมาวางในจานของเด็กหนุ่มมัธยมต้น เขามองเนื้อที่ย่าตั้งใจทำให้เขา มือใหญ่ที่ทำทุกอย่างตั้งแต่อ่านหนังสือเรียน ย่นเรื่องชกต่อยก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะจับ ตะเกียบขึ้นมากีบเนื้อนั้น เอ่ยคำพูดก่อนทานอย่างดิบดี ก่อนจะส่งชิ้นเนื้อเข้าปากไป

...

ไม่รู้รสชาติอะไรเลย

มีเพียงดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่มองมาที่เขาด้วยความคาดหวัง ความอบอุ่น ความเป็นห่วง

และความรัก

“เป็นไงบ้าง อร่อยไหม”

“...อ อร่อยครับ...”

จิตาเงะหลบสายตาของผู้เป็นย่า ก่อนจะค่อย ๆ เคี้ยวเนื้อที่อยู่ในปากของตน ความสูงส่งของวัตถุดิบ อะไรพวกนั้นนะ เขาไม่รู้หรอก

เนื้อก็แค่เนื้อนี่

พอได้ยินคำตอบแบบนั้นจากเขา ผู้เป็นย่าก็รู้สึกดีใจ รับประทานอาหารจะเริ่มย่างเนื้อขึ้นต่อไปอีก แม้ในปากของผู้เป็นหลานชายจะยังเคี้ยวไม่หมดก็ตาม

ยังไม่ทันที่เนื้อขึ้นถัดไปจะถูกวางลงบนจานของจิตาเงะ เขากลับใช้มือห้ามหญิงชราตรงหน้าไว้เสียก่อน

“ย่ากินเถอะ เมื่อเที่ยงผมกินข้าวที่โรงเรียนมาเยอะแล้ว ยังอิ่มอยู่เลย”

“เอ๊ะ เจ้าหลานคนนี้นี่หิ คิดจะหลอกย่าหรอ”

“ใช่ะที่ไหนล่ะ ผมอึ้งจริง ๆ ให้กินอีกผมจะเอาออกมาทางปากละนะ”

“...”

ดวงตาสีทองไม่หลบหรือแสดงออกความรู้สึกใด ๆ ขณะที่ดวงตาสีน้ำเงินของย่าจ้องมาที่เขา ทั้งหรีดอย่างต้องการจับผิด

“ผมจะโกหกย่าทำไมเล่า”

...

ก็ทำอยู่นี่ไง

“เพราะงั้นย่าน่ะ กิน ๆ ไปเลย คิดว่าตัวเองเป็นคนเดียวหรือไงที่อยากให้คนอื่นได้กินของอร่อย”

“ແໜ້ ເຈົ້າເດັກຄົນນີ້ ເດີຍວນີ້ເລີ່ມແຕກໜຸ່ມແລ້ວກໍພຸດຈາແບບນີ້ກັບຢ່າເລຍນະ”

“ໂອ້ຍ ໆ ! ອຢ່າຫຍິກກັນລີຢ່າ!”

ເປັນມື້ອາຫານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເສຶ່ງຫຼັງເຈາະແລະຄວາມສຸຂອງຢ່າແລະຫລານ ແຕ່ລືກ ໆ ແລ້ວທັງຮູ້ເອງກໍຕ່າງຮູ້ວ່າ ຄວາມສຸຂໃນວັນນີ້ກໍເປັນເພິ່ງຄວາມສຸຂູ່ວຽກ

ໃນວັນພຸ່ງນີ້

ໄມ່ລີ

ທັ້ນທີ່ທີ່ກ້າວທ້າອອກໄປຈາກຮ້ານອາຫານແຫ່ງນີ້ ສິວິດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະກັບມາເປັນເໝືອນເດີມ

ສິວິດທີ່ຈິດຈະເຄື່ອນໄຫວເລື້ອທນ

“ຂາດໄປອີກ xxxx ເຍນຮັບຮຸນລູກຄ້າ”

ເສຶ່ງຂອງພັກງານຈິດເຈັບພຸດກັບຜູ້ປຸກຮອງຂອງເຂົາໃນຕອນທີ່ເຮັດເກັບເງິນ ໃບເນ້ນຂອງຢ່າດູມີຄວາມງົດງາຍຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດ ກ່ອນທີ່ຈະລະລຳລະລັກຖາມອອກໄປ

“ຕ ແຕ່ວ່າ ປ້າຍເນ້ນຮ້ານບອກວ່າລາຄາເຫຼົ່ານີ້ໄມ່ໃຊ້ຫຼືຈະ”

“ອ້ອ...”

ພັກງານໜຸ່ມລາກເສຶ່ງຍາວ ກ່ອນທີ່ສາຍຕາທີ່ໃຊ້ມອງພວກເຂົາທັ້ງຮູ້ຈະເປັນໄປ ນັ້ນຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມໄມ່ພອໃຈບາງຢ່າງໃນຕົວຂອງຈິດຈະຖືກຈຸດຕິດຂຶ້ນມາ

“ອັນນັ້ນລາຄາຜ່ວງເປີດໃໝ່ນະຮັບ ແຕ່ຕອນນີ້ໝົດໂປຣໂມຊັ້ນແລ້ວ ກໍ່ຈະກັບມາເປັນລາຄາປັດຕິຮັບ”

ແມ້ຄຳພຸດຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສຸກພອຍູ້ໃນທຸກຄຳ ແຕ່ຈິດຈະກັບສັມຜົນໄດ້ວ່າໃນນ້ຳເສຶ່ງໄມ່ໄດ້ມີແຕ່ຄວາມເຈາະພວກເຂົາໃນຮູ້ນະລູກຄ້າຢູ່ແມ້ແຕ່ນິດເດີຍວ

ເຍື້ຍດ

มองว่าไร้ค่า

ไม่มีความสามารถ

“...ทำยังไงดี ะ ...”

เสียงพึมพำเบา ๆ ของหญิงสูงอายุตรงหน้ายิ่งทำให้จิตาเงะเจ็บปวดข้างในใจจนคิ้วขมวดเข้าหากัน

เขารู้ว่าทั้งเขาและย่าต่างมีเงินไม่พอ

เจ็บใจ...

“เอายังไงครับคุณลูกค้า จะจ่ายหรือเปล่า”

“ส ลักครุ่นะจ๊ะพ่อหนู—”

“หรือถ้าจะชิง อันนี้ผมแจ้งตำรวจได้นะครับ”

ทั้งคำพูดและท่าทียืยววนั้น ยิ่งทำเอาจิตาเงะรู้สึกหัวอุ่นขึ้นมาดื้อ ๆ ถ้าไม่ติดว่าวันนี้เขามาพร้อมกับย่า ไอพนักงานกวนสันตินี่คงจะถูกเขาประเคนฝ่าเท้าให้จนไปติดอยู่กับผนังร้านแล้ว

จิตาเงะกลั่นใจข่มความรู้สึกของตนเองเอาไว้ ก่อนที่จะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงของตนหวังจะหาโทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าเพื่อโทรหารุ่นพี่สักคน หวังจะยืมเงินมาจ่ายก่อนในมือนี่ แม้ความจริงแล้วเขาจะไม่ชอบติดหนี้ใครก็ตาม

แต่ก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเจอเข้ากับกระดาดแปด ๆ ที่อยู่ในกระเป๋าของเขา จิตาเงะไม่รอช้าที่จะหยิบมันขึ้นมา

เป็นธนบัตรจำนวนหนึ่งพร้อมกับโพสต์อิสสี่เทาอ่อนที่เปะไว้บนนั้น

‘ของขวัญเด็กเรียน จาก ลูกพี่’

ไม่รู้ว่าอาศัยจังหวะไหนในการอัดเงินสดเท่านี้เข้ากระเป๋าของเขามา แต่ตัวเขารู้สึกขอบคุณชายหนุ่มตาสองสีผู้นั้นมากจริง ๆ

มาได้ทันเวลา

เงินจำนวนที่ขาดไปถูกยื่นให้กับพนักงานชายอย่างไม่สุภาพนัก พร้อม ๆ กับการที่จิคาเงะยื่นจนเต็มความสูง ที่เห็นชัดว่าดูสูงกว่าผู้ชายวัยรุ่นตรงหน้าในผ้ากันเปื้อนอยู่มาก

หากจะมองว่าเขาใช้ส่วนสูงข่ม เขาก็คงต้องยอมรับว่าใช่

“พนักงานร้านนี้ ชอบขู่ลูกค้าหรือครับ”

จิคาเงะตั้งใจพูดเสียงดัง หวังเรียกความสนใจจากลูกค้าคนอื่นภายในร้านให้หันมามองพวกเขาทั้งสาม จนพนักงานคนนั้นเริ่มหน้าเสียว

“แค่กำลังหยิบเงินอยู่เอง มาเร่งกันทำไมครับเนี่ย”

“หรือว่าร้านนี้ หิวเงิน?”

เขารู้...เขารู้ดีว่าคำพูดของเขามันฟังดูใจร้ายและเย็นชามากเพียงใด

แต่เทียบกับสายตาที่คนคนนั้นมองเหยียดมาที่เขากับย่าแล้ว เท่านี้มันยังน้อยไป

ไม่รอให้ต้องพูดอะไรเพิ่มเติม เสียงของหญิงสาวคนหนึ่งก็รีบเข้ามาขัดพวกเขาในทันที เธอดันพนักงานชายคนนั้นออกไปยืนด้านหลังของตน ก่อนจะมาประชันหน้ากับเด็กหนุ่มมัธยมต้นในชุดกั๊กคูร้าน

“ต้องขอโทษแทนพฤติกรรมของพนักงานของเราด้วยค่ะคุณลูกค้า”

เธอกล่าวอย่างสุภาพนอบน้อม ก่อนจะค่อย ๆ โค้งตัวลง ไม่ลืมที่จะหันไปมองลูกจ้างของตนเองด้วยสายตาไม่พอใจอยู่หน่อย ๆ

ดวงตาสีชมพูอ่อนของเธอจ้องเข้ามาในตาของจิดาเงะแค่เพียงชั่วครู่ ก่อนที่จะเบนไปหาคุณย่า
ของเขา

น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความนุ่มนวล และอ่อนหวาน ขณะกล่าวขอโทษซ้ำ ๆ จนกระทั่งทั้ง
เขาและย่าพากันเดินออกมาจากร้านเรียบร้อยแล้ว

“จิดาเงะ...”

“...”

เขาเงิบ ไม่ได้ตอบอะไร่ากลับไปขณะที่กำลังทำที่เป็นยืนมองฟ้ามองอากาศอยู่

“ไปพูดอย่างนั้นไม่น่ารักเลยนะ”

“แล้วที่มัน— เขาพูดกับเราน่ารักตรงไหนอะย่า”

“เหื่อ...”

ผู้เป็นย่าได้แต่ส่ายหน้าไปมาเบา ๆ ไม่ได้เอ่ยถามถึงที่มาของเงินที่จิดาเงะใช้จ่ายค่าอาหารใน
มือนี้ เพราะเชื่อมั่นในตัวหลานชายว่าคงไม่ได้ทำอะไรผิดกฎหมายมา

“ร่อย่าเดี๋ยวนึง ย่าจะเข้าไปข้างในร้านก่อน”

“เฮ้า ไปทำไมอีก ยังจะกลับไปอีกหรอก”

“หน้า เรื่องของผู้ใหญ่ต้องคุยกัน”

และเพราะแบบนั้น จิดาเงะถึงต้องยืนรอผู้ปกครองหนึ่งเดียวในครอบครัวของเขาอยู่หน้าร้าน
ท้องฟ้าเริ่มจะมีดลงทุกที เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าเป็นเวลากลางคืน พระจันทร์และดวงดาวคงจะโผล่
มาในเวลาไม่ช้า แต่สิ่งที่ยู่ในความสนใจของจิดาเงะ กลับเป็นเสียงพูดคุยจากข้างในร้านต่างหาก

‘ต้อง...โทษแทนหลานชายด้วย...คะ...’

.

‘ที่นี่รับ...งาน...เปล่า’

.

‘ล้างจาน...ได้ค่ะ...’

.

‘ศุกร์ เสาร์...ทิตย์’

.

‘ค่ะ...ขอบคุณมากค่ะถ้าแก่’

แม้คำพูดจะไม่ได้ชัดเจนนัก แต่จิดาเงะก็รับรู้ได้ทั้งหมด ว่านั่นคือเสียงของย่าเขา ก่อนที่หญิงสูงวัยจะเดินออกมาจากร้านด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

ต่างจากเขา ที่ทรุดตัวลงไปนั่งยอง ๆ อยู่กับพื้น ใบหน้าซุกเข้าที่ระหว่างเขาทั้งสองข้างของตนเอง เอ่ยถามผู้เป็นย่าด้วยเสียงสั่นเครือ

“ถ้าผม...ทำคะแนนได้แย่...เราก็ไม่ต้องมากินของแพงใช่ไหม”

จังหวัดนั้นเอง ก็มีหยดน้ำหยดหนึ่ง ตกลงกับพื้นถนน

แต่นั้นไม่ใช่ฝน เมื่อในคำคืนนี้ ท้องฟ้าช่างดูโปร่งเหลือเกิน